1961
ଜୁଲାଇ 28

କାନଶୀ ରାମ୍ ଜଗନ୍ନାଥ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ରାଜ୍ୟ

(ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର, କେ. ସୁବା ରାଓ,
ଏମ. ହିଦାୟାତୁଲ୍ଲା, ଜେ. ସି. ଶାହା ଏବଂ ରଘୁବର ଦୟାଲ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ)

ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ - ଇଟା ଉପରେ ରାଜକୀୟତା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟର ଆଇନ - ଭାରତୀୟ ଅବକାରୀ ଆଇନର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ରାଜ୍ୟକୁ ଭାଗ 'B' ରାଜ୍ୟ ସହିତ ମିଶ୍ରଣ ଉପରେ - ପୂର୍ବ ଆଇନ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ - ରାଜକୀୟତା ଆଦାୟ, ଯଦି ରଦ୍ଦ କରାଯାଏ - କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଏବଂ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ 1944 (1944 ର 1), ଧାରା 2 (d) 3 (1) –ଅର୍ଥ ଆଇନ, 1950 (1950 ର 25), ଧାରା 11, 13 (2) ।

ପୂର୍ବତନ ପଟିଆଲା ରାଜ୍ୟର ରାଜ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପରିଷଦ 1919 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 6 ତାରିଖରେ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ, ସମସ୍ତ ଇଟାଭାଟି ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତି ଲକ୍ଷରେ 50 ଟଙ୍କା ହାରରେ ରାଜକୀୟତା ଲାଗୁ କରିଥିଲା । ପଟିଆଲା ରାଜ୍ୟ ପଟିଆଲା ଏବଂ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ସଂଘ ସହିତ ମିଶ୍ରଣ ହେବା ପରେ ଭାଗ B ରାଜ୍ୟ , ଭାରତ ସମ୍ବିଧାନ ଅର୍ଥ ଆଇନ 1950 ଯାହା ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1950 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ସେହି ରାଜ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଲା । ସେହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଏବଂ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ, 1944, ଭାଗ B ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ବିସ୍ତାରିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଧାରା 13 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି 1 ଏପ୍ରିଲ 1950 ପୂର୍ବରୁ, କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ ଧାରା 11 ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଅଧିନିୟମ ସହିତ ଅନୁରୂପ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା, ତେବେ ସେହି ତାରିଖରୁ ଏପରି ଆଇନ ପ୍ରତ୍ୟାହାର ହୋଇଯାଏ । 1949 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 19 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖ ପରେ ଇଟା ଉପରେ ରାଜକୀୟତା କର ଆଦାୟର ବୈଧତାକୁ ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ରାଜକୀୟତା ଏକ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ସ୍ୱଭାବର ଥିଲା, ଏବଂ ଏହାକୁ ଆଦାୟ କରିବାର ଆଦେଶ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଏବଂ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ 1944 ସହିତ ସମାନ ଏକ ଆଇନ ଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ ଅର୍ଥ ଆଇନ, 1950ର ଧାରା 13(2) ଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ, 1944, ଯାହା ଅଧିନିୟମର ପ୍ରଥମ ଅନୁସୂଚୀରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କର ଆଦାୟ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା, କୌଣସି ପ୍ରଚଳିତ ସ୍ଥାନୀୟ ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରୁ ଅନୁସୂଚୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇନଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀକୁ ଏକ ନକାରାତ୍ମକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମୁକ୍ତ କରିନଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ ପୂର୍ବତନ ପଟିଆଲା ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା 19 ଫେବୃଆରୀ, 1949ରେ ପାରିତ ଆଦେଶ 1944 ଅଧିନିୟମର ଅନୁରୂପ ଆଇନ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ,1950ର ଧାରା 13 (2) ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧୀନରେ ଏହା ନଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 292/1958 ।

1954 ମସିହାର ନିୟମିତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 29ରେ ପେପସୁ (ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଜାବ) ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅକ୍ଟୋବର 23,1956ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଭାରତର ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ସି. କେ. ଡାଫଟାରୀ, ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାଞ୍ଜି, ରବିନ୍ଦର ନାରାୟଣ ଏବଂ ଓ. ସି. ମାଥୁର* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ *ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟର ମହାଧିବକ୍ତା ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ଏନ୍. ଏସ୍. ବିନ୍ଦ୍ରା ଏବଂ ପି. ଡି. ମେନନ* ।

1961 ମସିହା ଜୁଲାଇ 28 ତାରିଖରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ହିଦାୟାତୁଲ୍ଲା - ପଟିଆଲା ଏବଂ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ସଂଘର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 (1) (c) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ସହିତ ଏହି ଆବେଦନରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ 1919 ଫେବୃଆରୀ 6ରେ ପଟିଆଲା ରାଜ୍ୟର ଇଜଲାସ-ଇ-ଖାସ (ରାଜପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପରିଷଦ) ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଏକ ରୋବକାର ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତି ଏକ ଲକ୍ଷ ଇଟା ପିଛା 50 ଟଙ୍କା ରାଜକୀୟତା ଆଦାୟ ବୈଧ କି । ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ହିଦାୟାତୁଲ୍ଲା

ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଫରିଦକୋଟର ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଘୋଷଣା ଏବଂ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ଏକ ମକଦ୍ଦମାରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ମାମଲାଟି ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଚାରପତି ଖାରଜ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ

ଆବେଦନ କରିବା ପରେ, ରାୟକୁ ଓଲଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନ କରିବା ପରେ, ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନରେ, ଏକମାତ୍ର ଯୁକ୍ତି କରାଯାଉଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏହିକି ଯେ ଅର୍ଥ ଆଇନ, 1950 ପ୍ରଣୟନ ପରେ ଇଜଲାସ୍-ଇ-ଖାସର ଆଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଛି କି ନାହିଁ । 1951 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 20 ତାରିଖରେ ଫରିଦକୋଟ ତହସିଲ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ପକ୍ଷରୁ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦାବିକରି ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ 1952 ମସିହା ମେ 13 ତାରିଖରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ସଲିସିଟର ଜେନେରାଲ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବି ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1950 ପରର ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରହିବା ଉଚିତ, ଯେଉଁ ତାରିଖରୁ 1950ର ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେହି ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଆଇନକୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 277 ଅନୁଯାୟୀ ଅବୈଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ସମ୍ବିଧାନ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିବା କର, ଶୁଳ୍କ, ଉପକର କିମ୍ବା ଦେୟ ସଞ୍ଚୟ କରିଥିଲା । ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ 1950, ଏପ୍ରିଲ 1,1950 ପୂର୍ବରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ଉପରେ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ 1950 ର ପ୍ରଭାବ କ'ଣ ? ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ କୌଣସି ଭାରତୀୟ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ରାଜପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପରିଷଦର ପ୍ରାଧିକାର ଏବଂ ସେହି ଆଦେଶର ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ ।

1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିବା ଆର୍ଥିକ ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950 ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11ରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଓ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ, 1944କୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଇନ ସହିତ ଜମ୍ମୁ ଓ କଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଭାଗ 'ବି' ରାଜ୍ୟ ସମେତ ସମଗ୍ର ଭାରତକୁ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲା । ଧାରା 13 (2) ଅନୁଯାୟୀ, ଏହା ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ସହିତ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା :

"1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ଯଦି ଜାମ୍ମୁ-କାଶ୍ମୀର ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ ଧାରା 11ର ଉପଧାରା (1) କିମ୍ବା (2) ରେ ସୂଚିତ ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟତୀତ ଅନୁରୂପ ଆଇନ ବଳବତ୍ତର ଥାଏ, ତେବେ ଉକ୍ତ ତାରିଖ ଠାରୁ ଉକ୍ତ ଆଇନ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥାଏ....”।

ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଏବଂ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ , 1944 ର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ଦ୍ୱାରା, ଯେକୌଣସି ଶ୍ରେଣୀର ସାମଗ୍ରୀର ଉତ୍ପାଦନ ଉପରେ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରୁଥିବା ଯେକୌଣସି ଆଇନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ରୋବକାରର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଉଛି, ଯେଉଁଠାରେ ରୟାଲ୍ଟି ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ ଆଦାୟ କରାଯାଇଥାଏ ।

"ସରକାରଙ୍କ ଜମିରେ ସେମାନେ ଇଟା ଭାଟି ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତୁ କି ନାହିଁ, ସମସ୍ତ ଭାଟି ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତି ଲକ୍ଷ ଇଟା ପିଛା 50 ଟଙ୍କା ହିସାବରେ ମେହସୁଲ (ରୟାଲ୍ଟି) ଆଦାୟ କରାଯିବ । ଯଦି ସେମାନେ ସରକାରଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଜମିରେ ଇଟା ଭାଟି ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତି, ତେବେ ମେହସୁଲ (ରୟାଲ୍ଟି) ସହିତ (ଜମିର) ମୂଲ୍ୟ କିମ୍ବା କ୍ଷତି (ସେମାନଙ୍କଠାରୁ) ଆଦାୟ କରାଯିବ .....

1950 ମସିହାର ଆର୍ଥିକ ଆଇନର ଧାରା 13 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଏ ଯେ କେବଳ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଏବଂ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ, 1944 ସହିତ ଜଡିତ ଏକ ଆଇନକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା । ଯଦି ଏହି ଆଇନ ଭାରତୀୟ ବିଧାନର ଅନୁରୂପ ହୋଇନଥାନ୍ତା, ତେବେ ଏହାକୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 277 ଅନୁଯାୟୀ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥାନ୍ତା । ତେଣୁ ଆମକୁ ଏହି ମାମଲାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଇକ୍ଲାସ୍-ଇ-ଖାସ୍ ର ରୋବକାର, ଇଟା ଉପରେ ରୟାଲିଟି ଲଗାଇବା, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ, 1944 ଅନୁରୂପ ଏକ ଆଇନ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ କି, ଯାହା 1 ଏପ୍ରିଲ, 1950 ରେ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥିଲା ?

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଡାଫ୍ତାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଏହି ଧାରଣା ଉପରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ ଯେ ରୟାଲ୍ଟି ଏକ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ପ୍ରକୃତିର, ଏବଂ ତେଣୁ ରୋବକାର ହେଉଛି ଭାରତୀୟ ବିଧାନ ସହିତ ଅନୁରୂପ ଏକ ଆଇନ । ତଥାପି, ଏହା ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରେ ନାହିଁ, କାରଣ ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950ର ଅଧିନିୟମ 13ର ଉପଧାରା (2)ର ମର୍ମଗୁଡିକ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ କରାଯାଉଥିବା ଆଇନ ଭାରତୀୟ ବିଧାନର ଅନୁରୂପ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ବିବାଦର ସମର୍ଥନରେ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଏହା ସେହି ଆଇନ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଓ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ, 1944, ଏହାର ଦୀର୍ଘ ଶୀର୍ଷକ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ତାବନା ଦର୍ଶାଏ ଯେ, ଏହା ଭାରତର କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ନିର୍ମିତ ବା ଉତ୍ପାଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ଏବଂ ଲୁଣ ଉପରେ

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କକୁ ଏକୀକୃତ ଓ ସଂଶୋଧନ କରୁଥିବା ଏକ ଆଇନ । ଏହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏକ ସଂହିତାର ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ, ଯାହା କେବଳ ଏଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ନାହିଁ ବରଂ ନିହିତ ଅର୍ଥରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀକୁ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କରୁ ମୁକ୍ତ କରେ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଭାରତୀୟ ବିଧାନ ଯଥେଷ୍ଟ ବ୍ୟାପକ କେବଳ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟ ନୁହେଁ ବରଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରାଯାଇନଥାଏ । ତଥାପି, ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଯେ ଯେ ଭାରତରେ ନିର୍ମିତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ନକାରାତ୍ମକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ।

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଓ ଲୁଣ ଅଧିନିୟମ, 1944ର ରାଜ୍ୟ ଧାରା 3 (1) ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କର ଆଦାୟକୁ ନିରୂପଣ କରିଛି ଏବଂ ଏଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି :

"ପ୍ରଥମ ଅନୁସୂଚୀରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହାରରେ ଭାରତରେ ଉତ୍ପାଦିତ କିମ୍ବା ନିର୍ମିତ ଲୁଣ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଅବକାରୀ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ ଏବଂ ସଂଗ୍ରହ କରାଯିବ ।"

" ଉତ୍ପାଦ ଶୁଳ୍କଯୁକ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ " ର ପରିଭାଷା ଧାରା 2 (d) ରେ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି " ପ୍ରଥମ ଅନୁସୂଚୀରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଅଧୀନରେ ଅଛି ଏବଂ ଏଥିରେ ଲୁଣ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ" । ଏହି ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଏକତ୍ର ପଠନ ଅବକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା କେବଳ ସୂଚୀତ ବସ୍ତୁ ଏବଂ ଲୁଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ରଖେ ଏବଂ ଆଇନର ପରିସର ଏହିପରି ସୀମିତ ହୋଇଯାଏ । "ଆଇନକୁ ଏକୀକୃତ କରିବା ଏବଂ ସଂଶୋଧନ କରିବା" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଅଧିନିୟମଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲେଖ କରେ, ଯାହାକୁ ଧାରା 39 ଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ସମନ୍ୱିତ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ ପୂର୍ବରୁ, ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ 17ଟି ଅଧିନିୟମ ଥିଲା, ଏବଂ 1944 ରେ, ସେହି ସମସ୍ତ ଆଇନକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ସମସ୍ତ ଅଧିନିୟମକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ଏବଂ କେତେକ ନୂତନ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସମନ୍ୱିତ ଅଧିନିୟମ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏକୀକରଣର ପ୍ରଭାବ ଆଇନକୁ ଏପରି ଭାବରେ ସଂହିତାବଦ୍ଧ କରିବାର ନଥିଲା ଯାହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଇନକୁ ରଦ୍ଦ କରିବ, ଯାହା ଉଚ୍ଛେଦ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନୁସୂଚୀରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଉତ୍ପାଦକୁ କୌଣସି ପ୍ରଚଳିତ ଆଇନର

କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ନିଷେଧାତ୍ମକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇନଥିଲା କିମ୍ବା ଅନୁଧାନ କରାଯାଇନଥିଲା । ତେଣୁ, ଫଳାଫଳଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ରୋବକାର, ଯାହା ଅଧୀନରେ ରୟାଲ୍ଟି ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହାକୁ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅବକାରୀ ଏବଂ ଲୁଣଅଧିନିୟମ, 1944 ସହିତ ଅନୁରୂପ ଆଇନ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ, ଅର୍ଥ ଅଧିନିୟମ, 1950 ର ଧାରା 13 (2) ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ରଦ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ପରିସରଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ ।

ଆମ ରାୟରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ସଠିକ୍, ଏବଂ ଆବେଦନକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଯାଉଛି ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।